

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl dne 27. října 2011 v senátu složeném z předsedy z předsedy Vojena Güttlera a soudců Františka Duchoně a Elišky Wagnerové (soudce zpravodaj) ve věci ústavní stížnosti stěžovatele **Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, se sídlem Rašínovo nábřeží 42, 128 00 Praha 2, zastoupeného Mgr. Zbyňkem Suchomelem, pracovníkem Územního pracoviště České Budějovice, Prokišova 1202/5, 371 03 České Budějovice, směřující proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 26. 10. 2010 č. j. 4 C 537/2009-68, za účasti Okresního soudu v Táboře jako hlavního účastníka řízení a Mgr. Hany Makovcové, bytem Kpt. Jaroše 2492, 390 03 Tábor, zastoupené JUDr. Pavlem Tenklem, advokátem se sídlem Husovo nám. 531, 390 02 Tábor, jako vedlejší účastníce řízení, se souhlasem účastníků řízení bez ústního jednání,

t a k t o :

Ústavní stížnost se z a m í t á.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Ústavní stížností podanou dne 26. 1. 2011 se stěžovatel domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí, neboť měl za to, že jím bylo porušeno jeho ústavně zaručené právo vlastnit majetek garantované čl. 11 Listiny a právo na spravedlivý proces garantované čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
2. Ústavní stížnost je přípustná [§ 75 odst. 1 a contrario zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“)], byla podána včas

a splňuje i ostatní náležitosti vyžadované zákonem [§ 30 odst. 1, § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu].

3. Stěžovatel měl v ústavní stížnosti za to, že za spravedlivý proces nemůže být považován proces, kdy se soud při svém rozhodování nevypořádal se všemi argumenty a důvody, které uvedl v řízení, přičemž jejich posouzení a zhodnocení by mohlo mít zásadní význam pro rozhodnutí v dané věci. Stěžovatel uvedl, že si je vědom toho, že se jedná vzhledem k výši vznešeného nároku o tzv. bagatelní spor, měl však za to, že je hoden ústavní ochrany jak vzhledem k velkému množství obdobně spravovaných pozemků v jeho vlastnictví (jen v tomto garážovém areálu je 120 uživatelů a celková částka nájmu činí 100.200,- Kč), tak i vzhledem k tomu, že procesem nebyly naplněny požadavky plynoucí ze specifčnosti jednoinstančního řízení bez opravných prostředků (srov. nález sp. zn. I. ÚS 3143/08). Navíc stěžovatel, vycházející ze zásady vtělené do zákona, že stát nemá vlastnit majetek, který nepotřebuje k výkonu svých funkcí, usiluje o prodej pozemku uživatelům (dle zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky, nepřichází v úvahu bezúplatný převod).

4. Stěžovatel je příslušný hospodařit s majetkem České republiky, kterým je i příslušná parcela. Předmětný pozemek tvoří manipulační plochu v areálu 120 garáží, které jsou ze všech stran obklopeny pozemkem stěžovatele. Stěžovatelův pozemek užívají vedlejší účastníci stejně jako další vlastníci garáží jako manipulační plochu. Za užívání pozemku nic neuhradili a nehradí, ačkoliv byli vyzváni k uzavření nájemní smlouvy na ideální 1/120 pozemku a k uhrazení finanční náhrady za dobu předcházející uzavření nájemní smlouvy. Okresní soud se ztotožnil s argumentací žalovaných, že je daný pozemek účelovou komunikací, vzniklou konkludentním souhlasem vlastníka. Přijal za své i strohé vyjádření příslušného silničního úřadu, že na pozemku jsou komunikace, a odmítl návrh stěžovatele na provedení důkazu místním šetřením za účasti tohoto úřadu, kde by tento vysvětlil rozpor svého stanoviska se svými předchozími, do spisu založenými stanovisky, ze kterých vyplýval pravý opak. Obecný soud prohlásil areál garáží za neuzavřený a za volně průjezdný, a to bez místního šetření a v rozporu s mapovými podklady. Soud se též nikterak nevypořádal se stěžovatelem předloženým rozsudkem jiného senátu téhož soudu, který v předmětném pozemku veřejnou komunikaci neshledal.

5. Podle stěžovatele není na jisto postaveno a v řízení nebylo nikterak prokázáno, že by se předmětný pozemek transformoval ve veřejně přístupnou komunikaci, a proto stěžovatel dovozuje, že je možno vyžadovat náhradu (ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06). S odkazy na judikaturu Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu stěžovatel dovozoval, že ze skutečnosti, že areál garážů není neprodyšně uzavřen, nelze dedukovat věnování pozemku veřejnosti k neomezenému a bezúplatnému užívání. Stěžovatel též uvedl, že sdělení silničního úřadu v Táboře ze dne 28. 5. 2010, kterému soud přikládá velkou důležitost, nijak neosvětluje rozpor se svou dřívější konstatací vyplývající z místního šetření ze dne 3. 10. 2006, podle níž se v případě inkriminovaného areálu jedná o připojení areálu garáží na místní komunikaci (ve smyslu ust. § 10 zákona o pozemních komunikacích). Podle stěžovatele též chybí Ústavním soudem vyžadovaná „nutná a ničím nenahraditelná komunikační potřeba“. Stěžovatel též odmítl, že by vyvlastňovací akt z roku 1962 bylo možno interpretovat jako souhlas majitele pozemku s výstavbou účelové komunikace, čímž by byla vyloučena náhrada za omezení vlastnického práva.

6. K výzvě Ústavního soudu se k ústavní stížnosti vyjádřil Okresní soud v Táboře a vedlejší účastnice Mgr. Hana Makovcová. Okresní soud, zastoupený předsedkyní senátu Mgr. Michaelou Bílou, plně odkázal na argumentaci a zdůvodnění svého rozsudku. Vedlejší účastnice se domnívala, že nebylo porušeno stěžovatelovo právo na spravedlivý proces. Podle jejího názoru není nikde stanovena povinnost soudů vyčkat rozhodnutí o ústavních stížnostech v jiných, ale totožných věcech. Díky stanovisku stěžovatele je situace vlastníků garáží značně schizofrenní, když část vlastníků uhradila náhradu za tzv. bezsmluvní užívání, část tuto náhradu odmítla a část vyjednává, popř. již uzavřela kupní smlouvy na podíl sporného pozemku. Vedlejší účastnice se ztotožnila v meritu s odůvodněním okresního soudu.

II.

7. Ústavní soud si k posouzení námitek a tvrzení stěžovatele vyžádal spis Okresního soudu v Táboře sp. zn. 4 C 537/2009, z něhož zjistil následující skutečnosti:

8. Stěžovatel opakovaně neúspěšně vyzval vedlejší účastníky k uzavření nájemní smlouvy za užívání přesně označeného pozemku ve vlastnictví státu, jež tito užívají jako manipulační plochu ke garáži. Žalobou podanou dne 23. 12. 2009 k Okresnímu soudu v Táboře se stěžovatel domáhal, aby žalované vedlejší účastnici bylo uloženo zaplatit stěžovateli částku 835,- Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8, 50 % p.a. od 23. 12. 2009 do 31. 12. 2009 a dále ve výši repo sazby ČNB platné pro 1. den příslušného kalendářního pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, zvýšené o 7 procentních bodů až do zaplacení, a nahradit mu náklady řízení (č.l. 1nn.). Proti platebnímu rozkazu (č.l. 10) podala vedlejší účastnice odpor (č.l. 12). Podle jejího názoru byl předmětný pozemek účelovou komunikací (č.l. 19). Ve vyjádření k žalobě stěžovatel uvedl, že „k otázce uzavřenosti areálu lze provést i místní šetření, avšak i z mapových podkladů je zřejmé, že areál je uzavřen fakticky...“ (č.l. 32). I kdyby soud naznal, bez jakéhokoli relevantního důkazu, že se jedná o účelovou komunikaci, musel by dále řešit otázku veřejnosti jejího užívání (č.l. 32nn). Ve spise bylo dále mj. založeno: (a) rozhodnutí o přípustnosti stavby garáží z roku 1962 (č.l. 41nn.), (b) zápis z místního šetření ze dne 3. 10. 2006 (č.l. 44n.), (c) dopisy starostky města a vedoucí odboru správy majetku města, v nichž město vyjádřilo absenci zájmu o převod předmětného pozemku do jeho vlastnictví (č.l. 46n.). Dne 19. 10. 2010 se pak konalo ústní jednání (č.l. 56nn.), na němž byl sdělen obsah listinných důkazů a bylo odkázáno mj. na dopis vedoucího Státní správy komunikací a veřejné dopravy města ze dne 28. 5. 2010 založený ve spise sp. zn. 12 C 628/2009. V závěrečné řeči stěžovatel upozornil na to, že tento dopis nekoresponduje s dřívější konstatací z místního šetření (č.l. 58).

9. Rozsudkem Okresního v Táboře (č.l. 68nn.) byla zamítnuta žaloba, podle níž byla vedlejší účastnice povinna zaplatit stěžovateli částku 835,- Kč s úrokem z prodlení ve specifikované výši. Dále bylo stanoveno, že stěžovatel byl povinen nahradit žalovaným náklady řízení. Podle okresního soudu bylo jádrem sporu vyřešení dvou základních otázek, které se prolínaly celým řízením, a to (1) zda předmětný pozemek je účelovou komunikací a (2) zda byl ze strany stěžovatele udělen souhlas s tím, aby byl předmětný pozemek pozemní komunikací, kterou by mohl užívat každý, neboť při užívání pozemní komunikace obvyklým způsobem jí může užívat každý bezplatně. Okresní soud dospěl k závěru, že se na daném pozemku nachází účelová komunikace (č.l. 71). Účelová komunikace přitom nevzniká správním rozhodnutím,

ale musí být naplněny znaky pozemní komunikace dle ust. § 7 zákona o pozemních komunikacích. Z provedených listinných důkazů, a to zejména katastrální mapy, jakož i obsahem spisu zdejšího soudu sp. zn. 8 C 491/2009, v jehož rámci byly mapové podklady provedeny jako důkaz, vyplývá, že předmětný pozemek slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí a že mezi těmito nemovitostmi je dána nutná a ničím nenahraditelná komunikační potřeba, přičemž není rozhodující, jaký je stavebně technický stav komunikace (z místního šetření ze dne 3. 10. 2006 přitom stěžovatel dovozoval, že důvodem, že nejde o místní komunikaci, je stavební a dopravně technický stav. Podle názoru okresního soudu ovšem tento zápis prokazuje spíše to, že komunikace slouží nejen ke spojení jednotlivých nemovitostí vlastníků garáží, ale též ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi. Také jím bylo prokázáno, že uvedený pozemek je řadu let využíván jako spojnice s ostatními pozemními komunikacemi). Také spis sp. zn. 8 C 491/2009 a zejména pak dopis ze dne 28. 5. 2010 prokazují, že na pozemku se nachází veřejně přístupná účelová komunikace.

10. Dále soud zkoumal, zda stěžovatel udělil souhlas, aby byl předmětný pozemek pozemní komunikací, kterou by mohl každý užívat (č.l. 72nn.). Právním titulem bylo rozhodnutí o vyvlastnění pozemku ze dne 25. 1. 1962, čím došlo k přechodu vlastnictví pozemku. Ve vyvlastnění bylo uvedeno, že pozemek měl sloužit veřejnému účelu. Tímto byla podle názoru okresního soudu *„explicitně vyjádřena vůle státu s veřejným užíváním pozemku a z tohoto souhlasu lze dovodit konkludentní souhlas s užíváním pozemku v části, ve které nebude zastavěn garážemi, ale budou sloužit jako spojnice jednotlivých garáží, právě k této komunikační potřebě zejména mezi vlastníky jednotlivých garáží.“* Tento konkludentní souhlas je zjevný i z toho, že se daný pozemek jako veřejná účelová komunikace nepřetržitě od roku 1962 používá, nikdy nebyl oplocen, nebyl ani jiným způsobem vyjádřen nesouhlas s veřejným účelem jeho vyvlastnění. Podle okresního soudu je zřejmé, že předmětný pozemek není pouze příjezdovou komunikací v podobě sjezdu nebo nájezdu, ale již v roce 1962 bylo zjevné, že mezi jednotlivými garážemi musí být komunikace, a proto bylo třeba ještě zvláštní finanční prostředky na zpevnění této plochy, jak vyplynulo z listiny ze dne 11. 1. 1962. Na tom nic nemění ani rozhodnutí o přípustnosti stavby ze dne 16. 3. 1962, neboť opatření jím uvedená nikdy provedena nebyla. Nebylo ani doloženo tvrzení stěžovatele, že areál byl dříve oplocen. I kdyby k tomu bývalo došlo, jednalo by se o účelovou komunikaci v uzavřeném objektu ve smyslu ust. § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Také z nabídky odevzdání majetku do vlastnictví Československého státu lze dovodit, že ke garážím byl zcela volný, veřejný přístup jako pro komunikaci. Při přijetí této nabídky byl dán konkludentní souhlas státu s užíváním pozemku ke spojení nemovitostí, tedy garáží pro potřeby jejich vlastníků. I když komunikaci využívá pouze omezený počet vlastníků, nepřestává být ještě komunikací. Proto okresní soud dovodil, že v případě předmětného pozemku jde o účelovou komunikaci, pro kterou platí bezplatné užívání při obvyklém způsobu užívání. Finanční nárok stěžovatele tak musel být zamítnut. Jedná se totiž o nucené omezení vlastnického práva za souhlasu vlastníka, při kterém zákon nepřiznává náhradu.

11. Podle ust. § 44 odst. 2 zákona o Ústavním soudu může Ústavní soud se souhlasem účastníků upustit od ústního jednání, nelze-li od tohoto jednání očekávat další objasnění věci. Souhlas s upuštěním od jednání byl účastníky poskytnut a od ústního jednání bylo upuštěno.

12. Ústavní soud dospěl k závěru, že ústavní stížnost není důvodná.

13. V právě probíhající řízení vedeném u Ústavního soudu pod sp. zn. I. ÚS 263/11 bylo napadeno rozhodnutí okresního soudu sp. zn. 4 C 537/2009. Nálezy sp. zn. I. ÚS 1744/10, III. ÚS 2942/10 a II. ÚS 3608/10 (všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz/>) se týkaly stejné právní materie, tj. sporů o užívání předmětného pozemku stěžovatele jako přístupové a příjezdové cesty ke garážím ve vlastnictví soukromých osob. Jednotlivá řízení přitom nebyla před Okresním soudem v Táboře spojena (ust. § 112 o. s. ř.), tudíž rozhodnutí různých senátů se od sebe liší, a to jak ve věcném řešení, tak v kvalitě odůvodnění. Ústavní soud musel z procesních důvodů prvním dvěma ústavním stížnostem stěžovatele vyhovět. V nálezu sp. zn. II. ÚS 3608/10 ovšem vady, které by mohly být důvodem zrušení rozhodnutí okresního soudu, neshledal. Naopak po důkladném seznámení se s napadeným rozhodnutím konstatoval, že se okresní soud s námitkami stěžovatele řádně vypořádal, při rozhodování přihlédl ke všem okolnostem, které vyšly v řízení najevo, věc po právní stránce hodnotil a právní normy aplikoval s ohledem na ústavní principy obsažené v Listině, přičemž svá rozhodnutí podrobně – a to dokonce nad rámec nutného, když úvahu o naplnění znaků účelové komunikace provedl sám – odůvodnil (bod 21 tohoto nálezu). Identický závěr lze učinit i ve vztahu k napadenému rozhodnutí sp. zn. 4 C 537/2009, které se podobně jako rozhodnutí Okresního soudu v Táboře sp. zn. 8 C 491/2009 přezkoumávané nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3608/10 svým rozsahem i kvalitou odůvodnění liší od rozhodnutí Okresního soudu v Táboře rušeného nálezem sp. zn. III. ÚS 2942/10.

14. Ani v projednávané věci tak Ústavní soud neviděl důvod ke svému zásahu, a to ani přesto, že Ústavní soud z koncepčních důvodů nepovažuje za správné řešení, aby bylo o naplnění znaků účelové komunikace rozhodováno civilními soudy, jak rozvedl v nálezu sp. zn. II. ÚS 3608/10 (viz jeho bod 22). V projednávané věci se však stěžovatel svým podáním *de facto* pokusil obejít příslušný silniční správní úřad, který by jinak jako kompetentní autorita mohl svým rozhodnutím jasně stvrdit, či vyvrátit existenci účelové komunikace. Byl to stěžovatel, kdo svým podáním založil jurisdikci civilních soudů (bod 8), které *de facto* posuzovaly otázku naplnění znaků účelové komunikace jako otázku předběžnou (k tomu blíže viz bod 22 nálezu sp. zn. II. ÚS 3608/10). Stěžovateli ale nic nebránilo, ani nebrání, aby vyvolal správní řízení o vydání deklaratorního správního rozhodnutí podle ust. § 142 správního řádu. Podobně jako v tehdy projednávané věci si okresní soud i zde musel učinit úsudek o naplnění znaků účelové komunikace sám. Své rozhodnutí obsáhle a podle názoru Ústavního soudu též dostatečně přesvědčivým způsobem odůvodnil, přičemž odkázal též na vyjádření příslušného silničního správního úřadu [tj. Městského úřadu v Táboře, odboru dopravy, založeného ve spise Okresního soudu v Táboře sp. zn. 8 C 491/2009 (viz bod 9), který se jednoznačně vyslovil, že se na předmětném pozemku nacházejí veřejně přístupné účelové komunikace – k tomu blíže viz body 9 a 22 nálezu sp. zn. II. ÚS 3608/10], jehož názor odůvodněním svého rozhodnutí *de facto* jen stvrdil (viz bod 9). Stejně tak odůvodnil, proč bylo nutno jako nesprávný odmítnout závěr z místního šetření ze dne 3. 10. 2006 (bod 9), a tak není pravdou, že by okresní soud rozpor mezi protokolem z místního šetření a vyjádřením příslušného silničního správního úřadu nijak neosvětlil, jak stěžovatel namítal ve své ústavní stížnosti (bod 5).

15. Okresní soud tak dostal své povinnosti naplnit požadavky stanovené nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06 (N 2/48 SbNU 9), neboť pečlivě zkoumal, zda se na pozemku stěžovatele nachází účelová komunikace, přičemž dospěl k závěru, že předmětný pozemek slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí a že se mezi těmito nemovitostmi nachází nutná a ničím nenahraditelná komunikační potřeba, a tak nemůže jít o sjezd nebo nadjezd ve smyslu ust. § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích (bod 10). Důkladně odůvodnil, že oba znaky, tj. naplnění charakteristiky účelové pozemní komunikace, včetně existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby (bod 9), a souhlasu vlastníka s jejím zřízením (bod 10), byly naplněny. Z provedeného dokazování navíc vyplynulo, že předmětný pozemek slouží nejen ke spojení jednotlivých garáží s ostatními pozemními komunikacemi, ale je používán také k běžnému provozu jako spojnice mezi dvěma sousedícími ulicemi (bod 9). Svou snahou vyžadovat plnění za užívání předmětného pozemku stát současné vlastníky garáží *de facto* nutí k oplocení předmětného pozemku a zamezení jeho užívání k běžnému provozu.

16. Okresní soud se důkladně zabýval i existencí souhlasu s obecným užíváním předmětného pozemku jako pozemní účelové komunikace (bod 10). Správně přitom vyšel z toho, že stát předmětné pozemky ve veřejném účelu vyvlastnil [v rozhodnutí o vyvlastnění je explicitně uvedeno, že důvodem vyvlastnění je to, že uvedený pozemek má sloužit veřejnému účelu – výstavbě garáží automotoklubu Svazarmu Tábor], čímž byla podle názoru okresního soudu explicitně vyjádřena vůle státu k veřejnému užívání pozemku, resp. lze z toho dovodit též konkludentní souhlas s užíváním předmětného pozemku k veřejně přístupné komunikační potřebě vlastníků jednotlivých garáží (bod 10). Okresní soud hodnotil ovšem i další dobové důkazy [především pak státem přijatou nabídku bezplatného odevzdání majetku ze dne 18. 10. 1965, ale též rozhodnutí o přípustnosti stavby ze dne 16. 3. 1962], vzal ovšem v potaz i fakt, že se předmětný pozemek jako účelová komunikace nepřetržitě od roku 1962 používá a nikdy nebyl vyjádřen nesouhlas s veřejným účelem vyvlastnění (str. 5 napadeného rozhodnutí). Jinak řečeno, stát předmětné pozemky v minulosti z důvodu veřejného zájmu vyvlastnil, povolil na nich stavbu nemovitostí – garáží, jež také řádně kolaudoval a předmětný pozemek sloužící (nejenom) jako spojnice k těmto nemovitostem dlouhodobě za účelovou komunikaci uznával [na tom nic nemění ani hospodářská smlouva o odevzdání národního majetku do trvalého užívání Automotoklubu Pal Svazarm v Táboře ze dne 24. 4. 1972, neboť v té době již předmětný pozemek jako komunikace po řadu let sloužil]. Ústavní soud proto považuje za absurdní, aby po více než 40 letech mělo dojít k zásadní změně právního režimu předmětného pozemku tím, že by stát začal požadovat od soukromých osob peníze za jeho užívání.

17. Ústavní soud se nemohl ztotožnit s tvrzením stěžovatele obsaženým v ústavní stížnosti, podle něhož *„současné lpění majitelů garáží na tom, že budou zdarma užívat cizí pozemek a stát bude z peněz daňových poplatníků zajišťovat jeho údržbu, je vlastně kontinuální s flagrantním pošlapáním vlastnického práva původních majitelů těchto pozemků, tedy s jejich vyvlastněním pro zřízení soukromých garáží členů režimní organizace.“* Nedává žádný smysl, aby se stát, který předmětný pozemek ve prospěch členů socialistické organizace Svazarmu vyvlastnil a aproboval také jeho trvalé užívání touto organizací, sám nyní dovolával ochrany svého vlastnického práva proti právním nástupcům jejích bývalých členů. Stát tak chce *de facto* potrestat současné vlastníky, kteří ovšem nemusí mít a velmi pravděpodobně ani nemají s bývalými členy Svazarmu nic společného (k tomu viz bod 26 nálezu sp. zn. II. ÚS 3608/10). Naopak je to opět stát, kdo chce jako mocenský subjekt činit bezpráví současným vlastníkům, tj. zachovat se ve vztahu k soukromým subjektům nespravedlivě, byť již nikoliv natolik

flagrantním způsobem, jak to učinil vůči původním vlastníkům, jimž byl před lety předmětný pozemek vyvlastněn. Dobrá víra (k ní viz nálezy sp. zn. IV. ÚS 150/01, N 117/31 SbNU 57, a sp. zn. I. ÚS 163/02, N 169/35 SbNU 289) současných vlastníků, kteří řádně koupili garáže do svého vlastnictví, přičemž se spoléhali na určitý právní režim pozemku, který byl po dobu více než 40 let jako účelová komunikace bezplatně používán [nelze přitom odhlédnout ani od skutečnosti, že předmětný pozemek byl a je užíván k běžnému provozu], by měla být chráněna. S ohledem na postoj státu ke statusu předmětného pozemku [byl to právě stát, kdo svým jednostranným úkonem předmětný pozemek explicitně ve veřejném zájmu vyvlastnil a stanovil podmínky a způsob vyvlastnění], za nějž musí nést stát svou odpovědnost [podle nálezu sp. zn. IV. ÚS 276/96, N 105/6 SbNU 255, je obrácenou stránkou demokratické a právní povahy našeho státu, založeného na úctě k právům a svobodám, nevyhnutelnost sociální a politické odpovědnosti nejen jednotlivců, ale také společnosti a státu], by dobrá víra soukromých osob neměla být zklamána. Proto lze také závěr okresního soudu, dle něhož byl konkludentní souhlas státu s veřejnou účelovou komunikací sloužící ke spojení jednotlivých garáží pro potřeby vlastníků těchto garáží dán, a tak se vzhledem k charakteru pozemku jedná o bezplatně užívanou účelovou komunikaci (str. 6 rozhodnutí okresního soudu), z hlediska ústavnosti aprobovat.

18. Jelikož se stěžovatel domáhal finančního plnění za obecné užívání pozemní komunikace, byl jeho nárok v rozporu s ust. § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a proto byl zamítnut (str. 6 napadeného rozhodnutí). Ústavnímu soudu nezbývá než konstatovat, že žádný z důvodů, pro který Ústavní soud zrušil rozhodnutí okresního soudu ve věci sp. zn. III. ÚS 2942/10, neplatí pro nyní projednávanou věc, ale naopak lze rozhodnutí okresního soudu stejně jako rozhodnutí ve věci vedené u Ústavního soudu pod sp. zn. II. ÚS 3608/10 aprobovat. Je nutno též odmítnout námitku stěžovatele stran neprovedení navrhaného důkazu místním šetřením, neboť tento důkaz stěžovatel ani nenavrhoval, ale jen ve vyjádření k žalobě zmínil, že by šlo místní šetření provést, ovšem toliko k uzavřenosti areálu, jež je však zřejmá i z mapových podkladů (bod 8). Pokud stěžovatel namítal porušení ústavního práva na ochranu majetku, a to z toho důvodu, že stěžovatel může přenechat v bezplatném užívání státní majetek pouze v případech uvedených v ust. § 27 zákona č. 219/2000 Sb. (bod 3), je nutno s odkazem na nálezy sp. zn. II. ÚS 3608/10 (jeho body 5 a 25) konstatovat, že tento výčet není a nemůže být úplný, neboť stěžovatel není vyjmut z ust. § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

19. S ohledem na výše uvedené Ústavní soud ústavní stížnost neshledal důvodnou, a proto ji podle ust. § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu zamítl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat (§ 54 odst. 2 zákona o Ústavním soudu).

V Brně dne 27. října 2011

Vojen Güttler

předseda senátu